

Ke květnovým zastavením / nejenom u nás / patří i to, které vzpomíná na konec onoho strašného dění, kterému se říká druhá světová válka / skončilo skutečně podpisem „ kapitulačního “ protokolu ? ( byly zde kupř. události, které byly dávány do souvislosti s válkou – tzv. odsun / . A i když naše území patří mezi ta, kde se něco takového už 67 let / je to samozřejmost ? ( neospravedlnitelné události z roku 1968 jsou přeci jenom něco jiného ) / neodehrálo, mám za to, že tyto děje nemůžeme přejít jen jako dějinnou / uzavřenou, pro některé dokonce nudnou / událost.

A tu je několik podnětů ze sbírky svědků zvané bible, kterou církev ráda a vděčně používá jako spolehlivé vodítko.

I zde se setkáváme s tím, jak rychle a snadno se mezi lidmi vytvoří to, co stane břemenem, někdy i to, co ničí vzájemné vztahy.- Je tomu např. v případě sourozenců Kaina a Abela, kdy chorobnou ctižádostí hnaný Kain neunes, že by nebyl jasnou, nezpochybnitelnou „ jedničkou “ / Gn 4 / . - Ne jinak tomu je s bratry Josefa, kdy ten, kdo „ netáhne basu s pěknými ptáčky “ / ne že by Josef byl „ soudek koncentrátu ctností / skončí v otroctví s nulovou nadějí, že se odsud dostane ( a mohlo to být ještě horší ) Gn 37 / - A pominout nelze Ezaua a Jakoba, kdy pro prvního z nich je rozhodující hodnotou údajem života „ plný žaludek “ / Gn 25, 19 nn / a to další jej nezajímá.

K výrazným a zřetelným myšlenkám, které bible předává, sděluje posluchačům, čtenářům, patří i ta, která mluví o tom, že v tomto světě „ trvale operuje “ ten, kdo svým usiluje o to, aby rozvrátil dobré Boží dílo. Znáte jeho označení – je to ďábel, tedy ten, který chce člověka odtrhnout, odlákat od jeho Stvořitele. – A tu jsou příklady jeho „ taktiky “ – „ budeš – li se mi klaněti, dám ti všechna království světa “ / Mt 4, 8 – příkladový příběh z evangelia o činnosti Zlého, mít všechny pod palcem... / „ otevrou se vám oči a budete jako Bůh “ / Gn 4, 5 - slyší Eva, která bere ( zatím ) Boha vážně / „ postavíme věž, jejíž vrchol bude v nebi “ / Gn 11, 4 – technický pokrok jako cesta k ovládnání ( nikoliv ke službě )/. Tedy ve všech případech člověk jako to rozhodující, v podstatě jediné měřítko a veličina. A být především tím, kdo panuje. Jenže, jak opakovaná zkušenost připomíná, ne každý vládne „ obdělává a střeží “ / Gn 2, 15 / , tedy přispívá k tomu, aby svět byl „ zahradou “ , domovem.

Bible je ovšem také knihou naděje – ta však nemá nic společného s cukerinovým lízátkem, které má odvést pozornost či předhodit neplnohodnotnou „ náhražku “. Proto se v ní setkáme i s těmito výroky – „ aj nové činím všechno “ / Zj 21, 5 – i tak by se dala vyjádřit tzv. zpráva o stvoření, která chce povědět, že v Božím sklonění – to je podstata tohoto děje – začíná nová, jedinečná etapa / či „ čekáme nové nebe a novou Zemi ( ve kterých přebývá spravedlnost “ ) 2 Pt 3, 13 – tedy v tomto světě nebudou „ nastartovány “ lepší, nové modely přírodních pochodů, ale Bůh v Kristu do světa „ vkládá “ jedinečnou hodnotu, spravedlnost, která umožňuje vnitřně bohatý a nadějeplný život / .

Protože ona „ novota “ není jen záležitost „ přírodovědná “ / odehrávající se mimo člověka, „ přírodní zákony “ / , pak je třeba připomenout i následující výroky apoštola Pavla - „ oblečte nové lidství stvořené k Božímu obrazu “ / Ef 4, 24 / a / „ ten, kdo je v Kristu, je nové stvoření “ / 2 Kor 5, 17 / , kdy tato novost znamená hlubokou proměnu / „ od základu “ , ne jakýsi „ vylepšený model “ / vytržení z moci Zlého / a odolnost vůči němu, což je výsledek Ježíšovi cesty / nabídku, dar, který přinesla / , k níž patří nedílně kříž a otevřený hrob.

A mám za to, že je třeba připomenout ještě tyto dva citáty. - Starozákonní „ spravedlnost zvyšuje národ “ / Př 14, 34 / , kdy „ úroveň “ národa je hodnocena podle hodnot, ze kterých žije a které „ rozdává “ , vroubí svou cestu a Ježíšovo „ blahoslavení působící pokoj “ / Mt 5, 9 / , což je tato zaslíbení / „ podpora “ / těm, kdo „ investují “ , „ vsázejí “ na vytváření pokoje / vztahů, kdy se člověk k dobrému a v dobrém může rozvíjet / .

A co tedy my a ony v těchto dnech připomínané události ?

Jistě myslíme na ony děje tak, že pociťujeme opravdovou / nehranou / vděčnost nad jejich koncem i nad těmi, kdo se o toto uzavření jakýmkoliv způsobem a z kterékoliv strany podíleli. Nemůže to ovšem být pro nás uzavřená minulost / co s námi nemá nic společného / . Je to také „ živé “ / aktuální / varování. Ty děje se mohou znovu rozeběhnout a to docela rychle a snadno / květen 1945 nebyl navždy koncem válečných dějů v tomto světě / . Ke znakům Ježíšova ucedníka jistě patří, že tuto možnost nepodceňuje.

Sledujeme – li kořeny, příčiny oněch neblahých dějů, pak objevíme celkem snadno, že jedním z nich je nepochybně „ posedlost sebou samým “ a „ posedlost mocí “ / ve smyslu nejruznějších novozákonních příběhů v nichž se lidí zmocňují „ zlí duši “ / . A tak se z možnosti sloužit / israelští králové mají být služebníci / stává

nástroj onoho rozvraceče. Pokušení moci je veliké v každý čas a květen 1945 nebyl poslední etapou tohoto zrůdného děje. Podnes platí ono Ježíšovo „ kdo chce být veliký, ať je váš služebník “ / Mt 20m 26 /.

Náležitě vzpomíná ten, kdo si klade docela osobní otázku, čím přispívá k tomu, aby společnost, ve které žije, byla vnitřně zdravější. Pravda toto úsilí nepřináší rychle a snadno plody, ale rozdávat hodnoty, které souvisejí s evangeliem, není nikdy marné a zbytečné. Ať jsme tedy těmi, kdo takto „ vzpomínají “ .

Tábor 6. 5. 2012

vstup: 1 Pt 3, 11  
čtení: 1 Sm 24, 1 - 8  
před: Jr 46, 27b  
text: Ž 34, 13a.15  
VP:  
poslání: Iz 2, 4

EZ 203 19